

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput XIII. Liberam dat Sor. Joannæ optionem Deus eligendi aut gaudium,
aut passionem, illa verò pati elegit. Christus ei declarat passionem suam,
& qualiter eam Joanna meditatione expenderit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

*Ioanna
hominum
Advocata
semper
causam
vincit.*

“adpromittas. Ego vero me vicissim
“offero ad omnia pro eis toleranda,
“quæ tuæ SS. collibuerint voluntati.
Hæc ubi peroravit Ioanna, ait illi
DEUS. “Filia mea, pro quantum
“tibi mortales obstricti sunt! Fiat er-
“go iuxta voluntatem tuam. Perge i-
“ta sine intermissione pro homini-
“bus exorare, quos tam profundo è
“corde amo, ut si necesse foret, de-
“nuo pro eis sanguinem funderem.
Tali pacto pugnabat Ioanna ante
Divinum tribunal veluti alter Moy-
ses & Advocata humani generis, e-
vincebatque ad emolumentum mor-
taliū causam in supremo judiciali
foro. Curæ illi erat unicè, uti semper
Misericordia vinceret ac triumphar-
et, neque tamen ullam iustitia cau-
sam haberet conquerendi.

CAPUT XIII.

*Liberam dat Sor. Ioanna optionem Deus
elegendi aut gaudium, aut passionem, illa
vero pati eligit. Christus ei declarat Passio-
nem suam, & qualiter eam Ioanna
meditatione expenderit.*

SPonsa Divina in Cantico Cant.
casti sui amoris præstantiam
tum potissimum patefecit,
ac veluti obsignavit, cum à Sponso
Divino expetiit, ut fugiat, suamque
gratissimam præsentiam sibi subtra-
hat (Cant. 8. v. 14.) Angelicus Do-
ctor D. Thomas inquit (D. Thom. hic)
perinde fuisse ac si dixisset: Domine,
tu es fons atque origo omnis gaudii
& gloriæ, ego quoque tua præsen-
tia mire oblector, attamen oro, velis
nunc mihi gratiam istam subducere,

Malim ego, dum hisce terris vivo,
gratiā habere tibi modo præstantis-
simo, nempe per crucem & afflictio-
nem serviendi, quam tuæ fruitionis
felicitate nunc potiri. Hic ille supre-
mus est gradus altissimæ, tenerrimæ
ardentissimæque dilectionis, quem
nostra Soror Ioanna fuit assecuta.
Dum ea quodam tempore in suo
moratur oratorio, atque orationi va-
cat, visendum se illi præbuit Chris-
tus D. cum duabus coronis, quarum
una aculeis penetrantibusque spinis
horrida, altera amœnis è floribus
coexta fuit. Hæc posterior pre-
tiosior erat interstincta gemmis, qua-
rum quælibet maiorem circumqua-
que evibrabat splendorem, quam
Phosphorus seu Lucifer ipse. Intue-
batur Ioannam Sponsus cælestis
Divino suo plenoque Maiestate vul-
tu blande atque amicissime, & ait:

“Filia mea Ioanna, pro te harum
“coronarum est alterutra: aspice &
“bene intueere utramque atque pro-
“tinus illam elige, quam è duabus
“habere velis. Mi DEUS ac spon-
“se mi, reponit circumspecta Virgo,
“non te latet, me semper unice dis-
“cupivisse, ne mea in me, sed tua SS.
“voluntas impleatur. Quoniam ve-
“ro nunc tuæ voluntatis est, ut alte-
“ram è duabus coronis eligam, aio
“me floridam & adamantibus ful-
“gentem coronam non mereri. Si
“tamen Divina tua Maieestas mihi
“eam nobilem coronam quandoque
“donare velit, fiat velim id in illa
“vita, ubi eam ab immensa miseri-
“cordia tua consequi spero. Nunc
“verò, ô summum bonum meum, que spi-
“corona quam eligo, est spinea iux-
ta

*Christus
D. Ioan-
nae flori-
dam spi-
neam, &
offert co-
ronam,
è quibus
unam de-
ligat.*

*Christus
Ioan-
nae de lo-
sua spi-
neam*

“ta maximum votum meum, quod
 “habeo in hac vita pro te aut pati,
 “aut mori. Ergone vis Sponsa mea,
 “inquit Christus coronari quemad-
 “modum ego sum coronatus? Age
 “igitur, cororam istam cape, qua ego
 “pro te coronatus fui. O prodigium
 “singulare ac mirum! Vix illa coro-
 “nam excepit vertice, & illico mens
 “illam ac ratio liquit, & extra se præ-
 “nimia cruciatûs acerbitate posita
 “fuit. Ab eo tempore isti capitis eius
 “dolores ad extremum vitæ finem,
 “tam intensi gravesque fuere, ut cre-
 “pitus illius crânii adeo clare exaudi-
 “rentur, velut si ossa illi confracta
 “comminutaque essent.

A tempore istius tam gloriosæ,
 licet admodum dolorosæ coronatio-
 nis, cogitabat Sponsam suam Joan-
 nam Christus vivum suæ sacratissi-
 mæ Passionis efficere simulachrum.
 Priusquam tamen sensibile in virgi-
 neo eius corpore sui formam impri-
 meret, in eius animæ tabella alte il-
 lam insculpere voluit. Itaque dum
 aliquando in sublimi contemplatio-
 ne constituta esset, Divina illi Ma-
 jestas apparuit & ait: “Sponsa mea,
 “ut ardentiore zelo ac fervore ad
 “patiendum pro me denuo anima-
 “re te valeas, animus mihi est è mul-
 “tis illis, quæ pro te sustinui, quæ-
 “dam tibi recensere. Inclina igitur
 “aures tuas, ad vocem meam, audi,
 “vide & contemplare. Primo qui-
 “dem sciendum est tibi, me crimina
 “mundi deflevisse proq; iis 72200.
 “lacrymas profudisse. Ab institu-
 “tione Sanctissimæ ac Venerabilis
 “Sacramenti ex ingenti amore erga
 “mortalium genus, 97305. sanguinis

“guttas in Olivetano horto sudasse-
 “In sacro meo corpore 5465. vul-
 “nera accepi. In Divina cervicemea
 “ictus excepi 125. totidemque ore
 “colaphos. Tricies ac bis vultus mi-
 “hi est consputus, pectus bis ac
 “quadragies, caput octogies quin-
 “quies. Bis ac centies Sexagies
 “hac illac me impulsus protrusere,
 “concussere ac pedibus calcavere.
 “Super tibias 32. in pectus 40. mihi
 “dederunt ictus. Trina vice me cru-
 “delissime terræ afflixerunt, barbâ
 “vero tentâ traxere 58. vicibus. In
 “spinea coronatione 300. capiti vul-
 “nera excepi, eque illis 81200. san-
 “guinis guttas profudi. Pro pec-
 “catis vestris ingemui suspiravi que
 “nongentis vicibus. Centum ac
 “duos supra sexaginta lethiferos ti-
 “mores angoresque habui Lethales
 “verò pænæ atque dolores, quos
 “pertuli fuerunt numero legionario
 “6666. Ex vehementi nimioque
 “dolore & angustia, quam sustinui
 “unde vigesies veluti mortuus fui.
 “In Sanctissimo corpore meo ictus
 “accepi 5500. Anima mea quasi à
 “corpore separata fuit 1mo in ago-
 “nia in horto, 2do ad columnam.
 “Trinis aliis vicibus dum cruci ac-
 “clavaret, & adhuc ter postquam è
 “clavis pependi. Prima illic vice
 “terra tremuit, alterâ monumenta
 “sunt aperta, petræ scissæ, velum-
 “que à summo usque deorsum dis-
 “ruptum fuit. Tertia vice San-
 “ctissimam animam meam egredi
 “è corpore sivi, atque in manus Pa-
 “tris spiritum commendavi, proq;
 “salute hominû ignominiosissimam
 “mortem summa charitate appetii.

T 3

Quis

Moxque
 animo
 desinit.

Christus
 Joannæ
 dolores
 suos enu-
 merat.

Quis iam debite poterit cogitatione expendere dolores, quos enumeratio hæc Divini Sponsi sui, in corde prætenere amanti matricis suæ conscivit. Tantus enim vero ille sensus fuit, ut Dominus ipse solari eam confirmareque debuerit, ne totaliter viribus deficeret. Ab eo die semper Christi Crucifixi viva imago cordi eius altissime impressa mansit. Confecit illa sibi è SS. eius Passione fasciculum amaræ myrrhæ, illumque inter ubera sua instar prædulcis confortativi cordialis gessit. Congesserat quoque ex hisce Myrrhæ floribus, veluti sedula sollicitaque apis, favum mellis proficuum ac salutarem ad refocillandum spiritum suum. Potissimum tamen studium eius in eo erat, uti semel quot hebdomadis totum Christi patientis iter, à Cœnaculo ultimæ cænæ usque ad Calvariæ montem meditatione percurreret; & quidquid quovis passu ipsius Maiestas est passa, cordis affectu foveret. Ea porro meditatio in hunc fiebat modum.

*Ioanna
modus
recolendi
Passio-
nem Chri-
sti.*

Die Jovis, seu feria 5ta horâ 6ta vespertina, conclusit sese nostra Sor. Ioanna in collectione totius spiritus sui. Et primo quidem peracto examine seu conscientie scrutinio, orabat Omnipotentem DEUM indulgeri sibi peccata per Passionem ac merita dilectissimi Filii sui JESU Christi, postulans ulteriorem gratiam favoremque variam eius, multiplicem atrocissimamque Passionem, quam pro nobis peccaminosis hominibus pertulit animo recolendi. Post hanc orationem ingressa est spiritu in Cœnaculum, ubi supre-

mun cum Discipulis cœnavit Christus D. contemplabatur illic, quem admodum postquam cœnavit Christus Dominus à cœnâ surrexit, vestimenta posuit, & linteo se præcinxit; tum verò, missa in pelvim aqua, cœpit lavare pedes Discipulorum & abstergere. Intuebatur Altissimum Numen sub cuius pedibus, seu scabella suppedenea, sese substernunt Cherubinorum Principes, nunc piscatorum, imo ipsius judæ proditoris pedibus advolutum, atque ante eos in genua fusum. Admirabatur profundissimam Regis Regum & Domini Dominantium humilitatem atque abjectionem, & ex opposito obstinam duritiem inflessi à Diabolo discipuli. In ea meditatione, accuratè inspiciebat undique proprium animæ suæ statum, qualiter nimirum ille in rei veritate subsisteret, agnoscebatque se longè deteriorem proditore judæ, quod equidem ansam ei præbebat amantissime deffendi suâ ingratitude, exiguamque satisfactionem pro tot Divinarum gratiarum muneribus.

*Lotio pe-
dum.*

Horâ 7ma. Vespertina contemplabatur in spiritu Venerabilis Sacramenti institutionem, in qua Omnipotens nostrique tantopere amans Majestas, Omnipotentis dilectionisque suæ divitias patefecit, posthæc auscultabat summoque opere intendebat sermoni amabilissimo, supremæque concioni, quam ad suos Discipulos Dominus habuit, dum nimirum eis præciperet, ut diligant invicem.

Hora

*Institutio
SS. Sa-
cramenti.*

Oratio &
Agonia
in horro.

Horâ octava eiusdem vespere, præparabat se ad comitandum Dominum in hortum Gethsemani, perpendendo illam orationem, quam ad cælestem Patrem fudit. Ubi contemplabatur etiam mortualem illius angorem & agoniam: quemadmodum scilicet sensitiva pars, præ debilitate, mortis pavore teneretur, & ex adverso pars rationalis propenderet ad immolationem vitæ. Mœrebat igitur irremediabiliter super eius angustia & tristitia, sicuti & quod ita solus esset ac Discipuli somno tenerentur. Suscitavit exinde omnes potentias sensusque suos ad assistendum, præstandamque societatem Domino in solitudine sua & angore lethifero, instantissime orans, vellet Dominus eam sine re secum pati, atque in sociam participemque dolorum suorum assumere. Intuebatur cruentum Dominum suum quasi Argi instar undique oculis prædita, videbat sudorem sanguineum toto erumpentem corpore, atque in solum decurrentem, perpendens eo pacto ferrea peccatorum suorum vincula dissolutum iri. Eâ in contemplatione quodammodo colliquecebat, præ vehementi commiseratione cor eius, emittebatque ex oculis quasi geminos lacrymarum fontes: cogitans item animam suam esse sicut terram sine aqua arentem & siccam, cum perspiceret quemadmodum à cælesti sole sanguineus imber deplueret, curabat unice, ut rorem hunc cælestem Divinosque latices colligeret ac ex-

Sudor
sanguinis.

hauriret, ad irrigandam & fœtificandam illis animam suam. In hac pia devotaque contemplatione perdurabat ab 8va usque ad undecimam noctis horam. Ab hinc spectabat judam, velut Satanicorum satellitum ducem in hortum Olivetanum introeuntem, atque in turgentis veneno aspidis modum, sub amicitiae larvæ Christi vultui appropinquantem, Dominoque suo proditorium osculum imprimentem. Hic sistens recogitabat judam quidem semel duntaxat, se vero sæpe numero Dominum tradidisse. Ad hæc admirabatur vehementer spissam hominum stoliditatem ac dimentiam, dum per ludum & contemptum, vili pretio Deum suum licentur & vendunt, cum ex adverso tanti fecerit hominem DEUS, ut præciosum suum sanguinem pro eo profunderet.

Circa 12. noctis horam maxima cum animi tristitia Dilecti sui captivitatem, & perinde atque is coram adesset intuebatur mansuetudinem innocentissimi Agnelli simulque Tartaream feritatem crudelitatemque sanguinariorum luporum, qui dominum invadebant. Contemplabatur istic, qualiter efferrabidique milites acceptâ licentia, maximo inconditoque clamore ac tumultu, veluti præda capta, in Servatorem irruerint, manusque illi, quæ cælos condiderunt, arcte vinxerint, atque post innumeras horribilesque plagas ac verbera ei incussa, summa cum ignominia, ceu consccleratorum caput, singularemve malefactorem catenis onustam captivum abriperint

Juda osculum & proditio.

Captivitas Domini.

puerint. Sequebatur eum sponsa eius Ioanna, cunctaque illius observabat vestigia. Dum itaque cernit eum sic ligatum subito raptum, Sacratissimamque eius faciem tumore sufflatam, colorem oris lividum ac palentem, pedes cruentatos, quodque ægro anhelitu iam caderet, mox assurgeret, tamque imbecillis viribus totusque desolatus esset, ut ferè iterum sanguinem sudaret, totum istud usque adeo calamitosum ac triste sponsæ Christi videbatur, ut simul omnes, & singillatim unusquisque cruciatus Dilecti sui, animam eius transfigerent. Recogitabat quoque vincula ipsius & catenas esse amoris vincula, ad astringendos Divino amoris homines. Instantissima tum erat eius precatio, vellet idem Divinus amor, tam fortiter, tamque indissolubiliter eam vinculis, catenisque amoris Divino cordi suo adstringere, ut ne vel ad momentum ab eo avelli, vel, uti nocte illa eius egere Discipuli, eum deserere posset.

*Vincula
Christi.*

*Statio 4-
pud An-
nam.*

Horà 1ma noctis contemplabatur Dominum in Palatio Principis Sacerdotum Annæ: intuebatur eum coram isto impio Principe ac iudice sanguinario nudum pedes, revinctis post terga manibus, aperto capite, humili ac cælesti prorsus aspectu, demissis oculis consistentem, quodque iniustus ille iudex ex eo sciscitaretur de doctrina & discipulis eius. Ulterius aspiciebat quemadmodum ad irreprehensibile rationabileque Domini responsum, unus palmaris nequitiae, contemptusque mediæ ævus aut mancipium, manum suam protendit, ac summa vi horrendam

illi alapam infregerit, ita ut Dominus exinde in terram corrueret, usque sacrosanctum in roseo sui sanguinis purpurissimo nataret, atque in glorioso vultu, coram quo supremi Seraphini contremiscunt, diræ immanisque illius alapæ vestigia remanerent. Hic plus illa mirabatur singularem patientiam Creatoris, quam præfractam impudentemque audaciâ ac temeritatem impiæ nulliusque frugis creaturæ. Quid putas, o tu miselle ac putide terræ vermicule, aiebat illa ad se ipsam, DEUS pro te tantamque patitur ignominiam, tu vero ne minimum tui contemptum pro eo perferre potes? Exinde igitur pudebat eam impatientiæ suæ, firmiterque statuebat omnes obvenientes contemptus & iniquas vilipensiones DEI causa libenter tolerare.

Ab hora 2da usque ad 4^{am} contemplabatur Dominum in Domino Caiphæ; intuebaturque summo suo dolore qualiter cæcus ille ac Synedrion Principum Sacerdotum, summâ curâ studioque falsa testimonia adversus Dominum conquirerent, ac demum universi conclamarent: Reus est mortis. Tum aspiciebat, ut illi Dominum pugnis caderent, Divinumque vultum eius conspuerent, ut illi faciem velarent, perque contemptum duos ei colaphos impingerent, dicentes: Prophetiza nobis Christe, quis est, qui te percussit? Admirabatur hic quoque cæcitatem peccatorum, qui tam impudenter peccant, veluti si DEUS id non cerneret, neque esset scientia in excelsis

*Alapæ
Christi
infligita.*

*Statio in
domo
Caiphæ.*

celso, aut scelus aliquod à DEI lumine abscondi posset.

S. Petri
negatio.

Hæc in ea contemplatione consequeretur negatio Sancti Petri, ad cuius gravem lapsum tota est conterrita, & dixit: Quis non metuat, si excelsæ etiam Cedri ruunt? Ah benignissimus DEUS velit nos imbecilles fragilesque mortales tueri! Recogitabat etiam, quam crebro Discipulum istum in perfidia & negatione secuta fuerit, & quam parum iam eum sectetur in pœnitentia & contritione super peccatis suis, quæ ille per totam vitam amarissime desseverat.

Stationes
apud Pi-
latum &
Herodæ.

Ab hora 4ta ad 8vam usqueibat cum Christo ab uno tribunali ad alterum, cumque audiret Pilatum crebrius iterantem, non habere se in homine isto ullam mortis causam, cogitabat ipsa, sua peccata causam esse mortis DEI sui, aiebatque summa cum contritione animi. O mi benignissime JESU! Quid tibi cum morte negotii, aut morti tecum? At verò nunc intelligo ô Domine: ego sum, quæ peccavi, & tu es, qui pro me debitum solvis, penasque luis.

Christi
flagellatio.

Ab hora octava matutina spectabat Dominum columnæ alligatum. Sententia flagellationis, quam Pilatus invidi malevolique populi sedandi clamores, sanguinariamque judæorum sitim restinguendi animo pronuntiavit, ingentem cordi eius causabat dolorem atque pavorem; atque ita in expectatione, donec iniqua illa sententia executioni daretur, in spiritu intuebatur, qualiter scurrile

illud Licetorum Carnificumque agmen catervatim deorsum ad atrium Prætorii decurreret, quod iam confertissima populi turba infederat, & quomodo coram omnibus iuberent Dominum vestimenta deponere, ipsique Dominum apprehendentes, magno cum dedecore ac humanitate turricam juvarent detrahare, atque ita toto eum nudarent corpore, qui Cælos pulcherrime vestit & ornat; ac demum quemadmodum elegans delicatumque corpus illius columnæ fortiter adstringant, moxque totis viribus horrendas ei plagas infligant, & primo quidem niveum nitidissimumque corpus undiq; lividum reddant ac cæruleum, post verò incessanter innumeris dirisque flagrorum ictibus vulnus super vulnus inferant, sacratissimam eius carnem dissecant, candidiora pario marmore ossa denudent, eaque roseo respergant sanguine. Omnia & singula verbera ictusque quibus Christi corpus dilaniatum fuit, velut repercussam Eccho in corde amantis sponsæ reddebant vocem. Et quoniam dolorem illum, nisi ægerrime joanna portare non poterat; ad immane istud carnificinæ satellitium conversa inquit: Ohe vos Tartarea instrumenta & Orci manus, ecquid cernitis, quemadmodum istud Solis cælestis iubar in merum sanguinem conversum est, Et quomodo non metuis? Hircanæ Tygres & Hienæ miserentur Divini huius corporis, quod specie pulcherrimum, flosque humanæ

V

naturæ

naturæ est nobilissimus, quæ nos absque pudore ita discinditis, & in partes disseccatis. Quod si magnam vestram sanguinis sitim restinguere vultis, en disseccate cor meum, meque ad mortem usque concidite. Talem ego mortem à vobis grate excipiam, si modo Dilecto meo parcat, ac vitæ meæ vitam ne adimat. Hisce aut similibus verbis prolatis, perpendebat qualiter à columna solvitur, totusque debilis ac viribus exhaustus per terram reptet suasque pauperes recolligat vestes. Hic Sponsum suum orabat Ioanna, ut nuditatem suam corde ipsius perinde ac syndone contegere, suumque sacrum sanguinem eâ abstergere velit.

Coronatio Christi.

Circa horam nonam contemplabatur, quemadmodum Sponsus suus coronaretur spinis, & quod peccata sua spinæ essent pungentes sacratissimum eius caput. Affabatur eum summo cum dolore ac præteno affectu animi. O mi benignissime IESU, Rex floride ac Servator mi! Quam tu care exsolvis maledictum illud, quod in hominem pronuntiasti, quod nimirum terra spinas ac tribulos germinatura nobis esset. Video nunc quid tui causâ, atque ad coronandum dolorosissimè caput tuum, spinis tribulosque protulerit.

Bajulatio ac via Crucis.

A roma usque ad rzmam sequebatur Dilectum suum, peragebatque cum eo ac omni populo triste iter viæ crucis, quam ad propriam sui victimationem humeris deferebat. Hac in contemplatione præ exuberanti dolorum amaritudine famu-

la eius Ioanna linquebatur animo. Aspiciebat quam laboriosè Sponsus suus Crucem sibi suam bajularet, quamque male tunc haberetur: duplicabatur etiam illi dolor ob maiorem vehementissimum SS. eius Matris. Petebat à Regina Cæli Sor. Ioanna, uti sibi liceret in via crucis ei comitem se adiungere. Dum igitur ambæ in acerbissimo mentis excessu simul incedunt, advenit Salvator cum sua cruce. Spectabat Ioanna quemadmodum hæc duo corusca Cæli luminaria sibi mutuo occurrerent, præque nimio sensu doloris Sol cælestis Lunaque pulcherrima in suo cursu immote starent. Cernebat qualiter ambo radiis oculorum suorum corda sibi mutuo, speciali operatione transfigerent. Audiebat secum ad Filium dicere Matrem: O Fili mi, immensa tua erga genus humanum charitas, te mihi abripit ignominiosâ morte crucis, tuque vita mea derelinquis me in vita mortis, nec finis me tecum mori. Audiebat rursus, quod Filius ad matrem diceret: Quis te huc adduxit ô Mater cordis mei? Columba mea, Dilecta mea, ut quid huc advenisti? Plus enim verò ego sentio Materni cordis tui compassionem, quam propriam passionem, quæ corpus meum quidem atrociter excruciat, tua verò compassio penetrat animam meam. Denique intuebatur Ioanna, quo pacto modestia Virgineæ Matris cor Divini Filii sui, & ex æquo inenarrabilis dolorum perpassio Filii, cor suæ Matris tetrâ caliginosâque nube compassionis operuerit. Ioanna porro

porro dolores utriusque acerbissimis deflebat lacrymis. Postquam verò vidit Matrem Filiumque nistantibus oculis invicem sibi valefacere, atque in via Crucis procedere, legebat eorum vestigia, orans interim pro suis benefactoribus, amicis & commendatis.

Crucifixio.

Ab hora 12ma ad primam usque pomeridianam, immersa erat contemplationi Crucis affixionis. Quem admodum videlicet Unigenitus DEI Filius duro stipiti crucis peracutis clavis affigebatur, quodq; perfida judæorum natio tali pacto Divinis eius beneficiis vicem redderet, talique gratitudine responderet. Hic expendebat Joanna multiplicia, varia grandiaque mysteria, pariter Altissimum Sponsum suum orans, vellet eam secū ad lignū Crucis pretiosis sui timoris clavis acclavare.

Crucis exaltatio

Hora 1ma expendebat elevationem Crucis, cogitans Christum ita in Sancta Cruce extensum & exaltatum, velut signum nobilissimæ victoriæ, quam de morte infernoque obtinuit. Conjecit etiam in Matrem oculos, videbatque illam simul cum Filio, interne ineffabilibus cruciatibus crucifixam, omniaque ea invisibili modo patientem, quæ Filius eius visibiliter sustinebat, rumpebaturque JOANNÆ cor, dum animo expendit horrendum Filiiæque ac Matris supplicium atque tormentum. Ultra hoc auscultabat, quomodo cælestem Patrem suum precabatur Filius, velit inimicis suis ignoscere, sibi vero tanquam Discipulæ proponebat, ut similiter inimicis suis

veniam daret, malefactoribusque benefaceret.

Fel & acetum.

Hora 2da recogitabat animo, qua ratione Dominus felle acetique sit potatus, quoque amarus iste potus imago fuerit peccatorum; idcirco ipsa Majestati suæ omnia peccata sua, summā cum pœnitundine doloreque exposuit, humiliter ab eisdem absolutionem flagitans. Obtulit etiam Domino ad refocillandam eius sitim, propriam animam suam, considerans gravissimam sitim, qua is humanæ salutis causa acerbè torquebatur.

Defectio ac mors Christi D.

Hora 3tia pomeridiana aggressa est profundam quandam, totamque doloribus refertam considerationem. Contemplabatur qualiter supremus omnium Divinus iste Sol, sensim ad occasum vergeret, atq; aliquot vulnorum millibus, veluti sanguineā nube obtectus, sui cælestis splendoris radios Orbi subduceret, cursumque huius vitæ finiret. "O mi Divine Sponse! aiebat Sponsa eius "JOANNA, accipe me ad te super "stipitē Crucis tuæ, priusquā moriaris. Sine, acuti clavi tui configant "corpus meum, uti penetrant cor "meum. Sine me lateri tuo adhærentem Crucique confixam tibi commori. Tu o domine es anima vitæ meæ: æquum igitur est, ut cum tua "morte, etiā vita mea finiatur, domine, nihilne mihi respondes? Ah summū bonū meū! jam nunc deficit "lumen amabilem oculorum tuorum, qui meis lucem dedere. "jam sacrosanctum caput tuum

V 2 inclinās

"inclinās, supremum ut ducas hali-
 "tum, mundo valedicas, SSmumq;
 "Spiritus tuum in manus celestis
 "Patris tui tradas. O universe or-
 "bis, quique terrigenæ & filii homi-
 "num! Inclamo cunctis, quando-
 "quidem iactura hæc, hic agon, hic
 "dolor, pœna hæc singillatim con-
 "cernit universos. Confirma me, mi
 "DEUS. Tuum quippe divinum
 "adiutorium servare me debet, ne
 "præ doloris acerbitate moriar, dum
 "te vitam meam ante oculos meos
 mori video. Postremo tandem, dum
 joanna conspiciit Sponsum suum
 mortem oppetere, illa etiam præ
 dolore remansit velut mortua. Ubi
 igitur morientem vidit Filium DEI
 suumque spiritum in Patris manus
 commendantem, ipsa etiam Ioanna
 in manus Christi sponsi sui, quo
 eum in omnibus imitaretur, com-
 mendavit suum. Petebat quoque
 ut omnibus terrenis affectionibus
 mortuum purumque spiritum suum
 reddat, atque ad id solum appeten-
 dum eleve, quod æternum est.

*Lateris
 apertio ac
 sanguinis
 & aquæ
 emissio.*

Hora 4. vespertina perpendebat
 Ioanna, ut milites advenerint ad
 frangenda trium crucifixorum ossa.
 Cum autem viderent Christum
 jam mortuum, non frægerunt eius
 crura, sed unus illorum absque ve-
 recundia, timore ac respectu Di-
 vine personæ, lanceâ latus exani-
 mati nitidissimi eius corporis ape-
 ruit. Expendebat illa hoc loco
 verbum illud, aperuit, quo D. Joan-
 nes Evangelista utitur ad significan-
 dum, quod gloriosum istud vulnus
 lateris Christi, sit velut porta æternæ
 vitæ ad aperta. Porro considerabat e-

tiam diversitatem vulnerum ani-
 mæ cassi & animati vivique corpo-
 ris, quod nimirum vulnera viven-
 tis, quantumcunque lethifera sint,
 cum tempore, curatione adhibita
 possint sanitati restitui; mortui
 autem hominis vulnera, sanatio-
 nis & coalitionis prorsus incapacia
 sint aperta que perseverent. Po-
 steaquam ergo Joanna hanc vitæ
 portam vidit apertam, neque am-
 plius claudi posse, introivit can-
 dida hæc Columba intra penetra-
 lia, ad cor usque Sponsi sui pene-
 trans, atque illic suum ei cor dica-
 bat, donabat, ut cum eo pro suo Divi-
 no arbitrato agat.

Hora quinta vespertina con-
 templabatur depositionem de cru-
 ce. Hic tota JOANNA sata-
 gebat, ut animam suam in monu-
 mentum corporis defuncti Sponsi
 sui adaptaret. Tum descendebat
 cum eo deorsum in Limbum, ubi ex-
 pendebat immensum SS. Patrum
 gaudium, dum gloriosissimam
 Christi amicam conspiciunt Divino
 & supra splendorem Solis corusco
 fulgentem lumine, expectatæ du-
 dum suæ liberationis gratia ad se
 venientem. Hic præcabatur illa
 pro salute mortalium omnium, S.
 Matris nostræ Ecclesiæ Catholicæ
 prosperitate, nec non fidei dilata-
 tione. Ab hinc usque ad Resurre-
 ctionem permanebat Ioanna apud
 B. V. MARIAM, societatemque
 præstabat desolatæ tristissimæque
 Matri, in sua mœsta solitudine.
 Hac methodo ac forma contem-
 plabatur amarissimam Passionem
 Serva-

*De cruce
 deposita,
 sepultura
 & in lim-
 bum des-
 censionem*

Servatoris nostri perfecta eius imitatrix, Soror Ioanna à JEU MARIA. Inauditum tamen, prorsusque obstupescendum est, quod non solum Christi dolores in anima sua, sed etiam vitibiliter ipso, que actu ac re in corpore suo persenserit, uti sequenti Capite videbimus.

CAPUT XV.

Soror Ioanna in præfatis exercitiis, sensibiliter in corpore suo, idem patitur, quod Christus Salvator noster persensit in sua Sanctissima Passione.

IN Cantico. Cantic. à Sponsa sua postulat Divinus Sponsus, ut se velut signaculum in brachio suo ponere velit. (Cant. 8. v. 6.) Iustus Orgelitanus ait (Iustus Orgel. hic) verba hæc esse verba Christi Crucifixi, qui è Crucis suæ Cathedra animas Sanctas Sponsas suas edocet, quemadmodum sese gerere debeant, ut charitatis earum præstantia excessive emineat. Hinc ait Christus, ut Sponsæ suæ in animas & corpora sua, veluti sigillum in mollem ceram se imprimant. Et in animas quidem, dum amarissimam eius Passionem contemplantur; in corpora vero, dum ea mortificant, atque in illis pro eo patiuntur. Quis est, qui nobilem doctrinam istam luculentius adimpleverit hanc fidissima atque tenera eius amatrice Sponsa Ioanna. Supra tam immanes & concatenatos cruciatus, quos perpetiebatur

à marito suo, à malignis spiritibus, ac proprio à fervore, amabo, quis est, qui Christum Crucifixum ita in animam suam corpusque ut illa impreffisset? Multæ equidem JESU Christi Sponsæ amaram eius Passionem animabus suis impressere, eamque uti Ioanna sunt meditatæ, at vero ut quæ sensibili modo sentiret id ipsum, quod Redemptor noster toto passus est corpore, tantumque sanguinis præ dolorum acerbitate, non una sed innumeris vicibus profunderet, an usquam sit visum, prorsus ignoro. Nihilominus tamen rarum hoc, nec visum aliquando prodigium, 20. circiter annis, singulis hebdomadibus evidenter nostra in sponsa Christi manifeste relucebat.

A feriæ quintæ seu diei jovis vespere, usque ad feriæ sextæ vespere, erat prædicto modo in contemplatione sua, iuxta ordinem locorum & mysteriorum Passionis charissimi Sponsi sui JESU Christi, sentiebatque dolores eius non in anima duntaxat, sed etiam in suo corpore. Pater hoc ex authentico instrumento desuper confecto, ac testimonio in forma juris ad instantiam PP. Discalceatorum exhibito, quod cum aliis Originalibus documentis, custoditur asservaturque in Chartophylæo istius conventus S. Francisci in Urbe Burgo. Id in latinum sermonem translatum est ferè tenoris huiusmodi.

In nomine DOMINI, Amen. Anno 1617. Die Veneris seu 6tæ feriæ, prima die Novembris mensis, inter nonam & decimam horam

Miro quodam modo Christi dolores sensibiliter in corpore Ioanna patitur.